

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

חגיגה - כ'

1. ברייתא: חולין שנעשו על טהרת הקודש - לרבנן הרי הן כחולין. לר' אלעזר ברבי צדוק - כתרומה. מהיכן מוכח שלתנא דמשנתנו הרי הם כקודש? לה"א: במשנתנו לא מצינו בהם מעלה לחוד, משמע שכלולים בדיני 'קודש'. ונדחה: שיתכן שלא נכתבו כיון שהם כלולים בחולין או בתרומה. למסקנא: מהסיפא 'ווחנן בן גודגדא היה אוכל על טהרת הקודש כל ימיו והיתה מטפתו מדרס לחטאת' אבל לגבי קודש היתה נחשבת טהורה, היסח דעת בשמירה על טהרות, נחשב כטומאה. אלו דוגמאות למדנו בזה, ומה הטעם בהם למסקנת הגמרא?
 - א. ר' יונתן בן אלעזר - נפלה מעפרתו [סודר] אמר לחבירו תנה לי, ונתנה לו, טמאה. אפילו אם חבירו טהור. הטעם: חזקה אין אדם משמר מה שביד חברו. [ואף חברו לא מכוון לשמור, אם הבעלים מבקש ממנו להרים מבלי לבדוק אם הוא טהור]
 - ב. ר' יונתן בן עמרם - סבר ליטול בגדי חול ובטעות נטל של שבת ולבשן, נטמא. הטעם: כשגילה שהם של חול הסיח דעתו מלשמור עליהם שמירה מעולה ששומר רק על בגדי שבת.
 - ג. ר' אלעזר בר צדוק - מעשה בשתי נשים הנהרות בטהרות שנתחלפו להן בגדיהן בבית המרחץ. ובא מעשה לפני ר"ע וטימאן. הטעם: כל אחת מהם, כשגילתה שהתחלף חשבה, 'חברתי אשת עם הארץ' והסיחה דעתה ממנו.
3. המשמר את החבית בחזקת שהיא של יין ונמצאת של שמן, טהורה מלטמא אחרים, ואעפ"כ אסורה מלאכול. מדוע? ר' ירמיה - מדובר שאומר שמרתיה מדבר המטמאה ולא מדבר הפוסלה לאכול. ומצינו בברייתא ששמירה למחצה מועילה - 'הושיט ידו בסל שיש בו תאנים והסל על כתיפו והמגרפה בתוך הסל והיה בלבו לשמור על הסל ועל התאנים ולא היה בלבו על המגרפה. הסל טהור והמגרפה טמאה. ואין הסל נטמא מהמגרפה כיון שאין כלי מטמא כלי. ואין התאנים נטמאות מהסל כיון שאומר שמרתיו מדבר שמטמאו ולא מדבר הפוסלו. ולכן אע"פ שנטמא שמור הוא מלטמא אחרים.
4. אשה שארגה בגד וידוע לה שלא נטמא הבגד, אך לא התכוונה לשומרו מטומאה מה דין הבגד? מעשה היה כך ורבי ישמעאל בדק אותה עד שנזכרה שנדה משכה עמה בחבל. ושוב מעשה דומה באשה אחרת שהיה רבי ישמעאל בודקה, עד שנזכרה שקשרה חוט בפיה כשהיתה נדה [ומחוט זה נארג הבגד והרוק נשאר לח עד שכבר נהיה שיעור בגד וטימאהו] ואמר ר' ישמעאל, כמה גדולים דברי חכמים שהיו אומרים, בלבו לשומרו טהור, אין בלבו לשומרו טמא.
5. שנינו: הרי שהיו חמרו ופועליו טעוין טהרות, אע"פ שהפליג מהן יותר ממיל, טהרותיו טהורות [כיון שלא גילה להם שמפליג, ויראים ממנו]. אבל אם אמר להם לכו ואני אבוא אחרים כיון שנתעלמו עיניו מהן - טמאות. וקשה על הרישא, שהרי חזקה אין אדם משמר מה שביד חברו מדובר שטיהר את פועליו ואין חוששים שיתן הפועל לחבירו עם הארץ כיון שירא שיבא הבעלים מדרך צדדית, [ובסיפא, הפועל חושב שלא יבא]
6. 'חומר בקודש מבתרומה' אלו דיני טומאה וטהרה חמורים בקדשים יותר מאשר בתרומה? [וטעמי כולם יתבארו בגמרא להלן]
 - א. מטבילין כלים אפילו כשהם בתוך כלים אחרים טמאים, לצורך שימוש בתרומה אבל לא לשימוש של קודש.
 - ב. אחורי הכלי, תוכו ובית הצביטה, כל אחד מהם נחשב כלי נפרד וכשנטמא האחד לא נטמא השני ודווקא בתרומה אבל לא בקדש.
 - ג. הנושא נעל של זב אע"פ שנטמא נושא את התרומה בחבית חרס. אבל לא את הקדש.
 - ד. כהנים טהורים האוכלים תרומה בגדיהם כטמאים מדרס לענין קודש.
 - ה. בגד טמא שיש בו קשר צריך להתירו. וכן אם יש בו לחות צריך לנגבו לפני שמטבילו לקודש. ובתרומה הקשר והלחות אינן חוצצין.
 - ו. כלים שסמוך לגמר מלאכתן נהרו לשמרן בטהרה, מ"מ צריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה.
 - ז. הכלי מצרף לקדש שאם נגעה טומאה בחתיכה אחת נטמאו כל החתיכות, אבל בתרומה יש רק שניה ושלישית לטומאה והשאר טהורות.
 - ח. שלישי לטומאה שנגע בקודש עושהו רביעי ופוסלו. אך אם נגע בתרומה אינו פוסלה.
 - ט. אם נטמאת אחת מידי [בטומאת ידיים - דרבנן] חבירתה טהורה מלפסול תרומה. אבל כדי לגעת בקודש, צריך להטביל שתיהן.
 - י. אוכלין אוכלים נגובין שלא באו עליהם משקים, בידיים שאינן נטולות, בתרומה. אבל בקודש צריך ליטול.
 - יא. האונן ומחוסר כיפורים צריכין טבילה מדרבנן כדי לאכול קדשים. אך לאכול בתרומה מותרים ללא טבילה.